

е характерно и като литературно произведение и като мироглед на писателя върху проблемата на жената.

Останалото творчество въ областта на поезията бѣ застѣпвано отъ младитѣ ни поети. Между тѣхъ нека спомена обемистия сборникъ „Химни и балади“ на Т. В. Траяновъ. Въ тоя сборникъ има доста стихове, въ които Тр. се явява добъръ майсторъ на формата и лирикъ съ тънъкъ художественъ вкусъ. Въ тоя си трудъ той е направилъ сполучливи усилия да се отърве отъ давящия го модернизъмъ. Тази книга, обаче, мина незабѣлѣзана отъ българската критика. Тя все още очаква едно основно разглеждане, което ще освѣтли творчеството на автора ѝ, като лирически поетъ. А творчеството на Тр. вече заслужва това внимание, тъй като неговото влияние почна доста да се чувствува въ работитѣ на нѣкои отъ младитѣ български писатели.

Младиятъ поетъ Дим. Бабевъ написа спрѣтнати малки пѣсни, съ достатъченъ вжтрѣшенъ животъ, които го отдѣлятъ отъ останалитѣ млади поети. Тия малки пѣсни — лични изживѣвания или импресивни картинки — иматъ художествената цѣна на работи, писани съ ясно художествено съзнание и при грижлива обработка. У Б. се забѣлѣзва здраво чувство и свѣжъ соченъ стихъ. Освѣтъ лирични стихотворения той даде въ литературното приложение на в. „Миръ“ редица литературни портрети на наши поети и писатели. Макаръ скицирани, тия портрети бѣха написани съ нужното поетично разбиране и вѣрно схващане творчеството на съответнитѣ писатели.

Сиракъ-Скитникъ напоследѣкъ написа работи, които достатъчно свидѣтелствуватъ за отстѣпление отъ мѣтлявостта на декадентството и оформяване чувствата си въ по-плътни поетични образи и идеи — „Приказка“, „Езеро“ и „Natur resuscitée“ въ „Дем. Прѣгледъ“. Съ тия си стихове той доказва, че нему не липсва нито елегантностъ въ маниера, нито поетично чувство. Едновременно съ това той написа и нѣкои работи въ проза (въ в. „Денъ“ и „Дем. Прѣгледъ“). Заслужва да се отбѣлѣжи разказа му „Въ кѣщи!“, който има повече форма на пѣтни бѣлѣжки. Разказътъ е написанъ съ съвободенъ живъ езикъ, пълненъ съ поетични картини и лирични мѣста, обаче, защо това прѣсилено прѣдаване на фактитѣ, защо тоя крѣщящъ тонъ въ цѣлия разказъ? Прѣзъ какви очила С.-Ск. гледа на живота?

Въ обемиста сбирка, „Моята почивка“, е събралъ другъ младъ поетъ, Ив. Т. Карановски, „пробрани стихотворения“ отъ творчеството си прѣзъ 1900—1910 г. Авторътъ е работилъ цѣли десетъ години надъ този свой трудъ и естествено има право да си почине надъ него. Десетъ години лутания изъ дебритѣ на българската рѣчь, търсение форми при различнитѣ повѣи въ българската поезия, не е лека работа. Особно за единъ не тъй силенъ темпераментъ. И, дѣйствително, различнитѣ повѣи въ поезията сж клатушкали поета ту на една, ту на друга страна, което е ясно отразено въ тази сбирка, въ която наредъ съ стихотворения съ художествено почти възпроизвеждане, въ които прозира, и талантъ, и темпераментъ, има и твърдъ посрѣдствени. На Кар. не липсва извѣстенъ поетиченъ даръ, наблюдателностъ и